

dr. Borsos Zoltán
(1924–2009)

Gyémántoklevelének átvétele után hallottam utoljára jellegzetes hangját. A megélt szép kor teljes szellemi frissessége tükröződött vissza, ahogy az erdő poéziséről beszélt. Mindennap újabb és újabb versek

tanulásával tartja karban szellemi kondícióját – mondta. Alig telt el egy hónap, s a hirtelen egyszer ismétlődő baráti összejövetelen, 2009. október 16-án érte utol a halál.

Dr. Borsos Zoltán okleveles erdőmérnök az erdőművelés országosan elismert szaktekinthelye, a II. világháború utáni Vas megyei erdésznevezdek egyik meghatározó alakja volt. Megtisztelő számomra, hogy volt munkatársaként a fájdalmas elköszönés soraival idézhetem meg sokoldalú és színes egyéniségét.

A Vas megyei Dukán, a sárvári Farkas-erdő közelségében, a Dukai Takách Judit költőnő késői leszármazottjaként 1924. november 24-én született. Ehhez csak egy adalék: a költőnő születésének kétszáz éves évfordulóján, 1995-ben, a családja utánoszlatatlan interpretálásával kápráztatta el a jelenlevő irodalomszerető közönséget.

Elemi iskolájának hat osztályát szülőfalujában végezte, majd a nyolcosztályos középiskola Pápán, a Református Kollégium Gimnáziumában folytatódott, hogy mindehhez hően öhajtott betetőzőként, 1949-ben – a soproni erdőmérnöki oklevél társuljon. Tanulmányai befejezése után végleg visszatért Vas megyébe az erdő szolgálatára, a közügyek erdészhez méltó képviselőre.

Az erdészpálya aktív éveit – 1949–1985 között – a többször „átkeresztelt” Vas megyei Állami Erdőgazdaság területén folyamatosan az erdőművelés teljes spektrumában töltötte el. Szerencsés is volt, hisz munkába állásakor a magyar erdőgazdálkodás legaktívabb korszaka kezdődött. A nyitány a háborús károk felszámolásának hősi időszaka, majd ezt követte – az általa is oly sokszor elemzett – a magyar erdők intenzív területbővítésének és az erdő- és termőhely-típológiára alapozott erdőművelésnek az ún. aranykora. Mindez a fiatal erdőmérnököt a Kemenesalja és a Vas-Zalai-hegység erdőgazdasági tájon, ez utóbbi legkedveltebb Farkaserdejében találta meg, hogy egy életre szóló érdeklődést, teljességre törekvést váltson ki. Együttal igazi szakmai kihívás is volt a kemenesaljai szélsőséges termőhelyre fajtát találni és felelősség a nagy elődök gyertyános-tölgyes-gazdálkodásban elért elméleti és gyakorlati eredményeinek népszerűsítése és továbbvitele. Ezzel az összetett kutató és feltáró munkával szakmai elismerést és országos érdeklődést váltott ki. Neve összekapcsolódott a Farkas-erdő erdőgazdálkodásával. Egy emlékkép ebből az időszakból: az erdőgazdaságok erdőművelési osztályvezetőinek farkaserdei tapasztalatcseréjén állta a sarat az általa képviselt klasszikus erdőfelújítás kontra tarvágas üzemmod vi-

tájában. Az „Erdő a közjóért” c. könyvében hatvan esztendő gyakorlati erdőművelő és erdőkutató – több mint száz publikációra és előadásra alapozott – munkásságát foglalta össze. Néhány kiemelés a kötetből: „...Meggyőződéssel vallom, hogy a vasi erdőkben lehet és kell is nagy mennyiségű, jó minőségű fát termeszteni... Az erdők termelési, védelmi, szociális, üdülési rendeltetése egyenlő értékű... Az ökológiai alapú erdőgazdaság csak akkor teljesülhet ki, ha a levegő, a víz, a talaj, az élővilág, a táj és a települések védelmét is biztosító természetes, természet-szerű és természetközeli erdei ökoszisztémákat megvédjük.”

A szakmai munkássága csak akkor lesz egész, ha a közjóléti erdőgazdálkodásban, a környezetvédelemben, a környezetfejlesztésben és tájalkításban betöltött szerepéről és eredményeiről sem feledkezünk el, amelyek autópályák, parkerdők, arborétumok, útfásítások, parkok, zöldövezetek létrehozásában testesültek meg. Ide is jut egy csillogó tett: a Vas megyei Egyházashegyén Berzsényi-parkot tervezett és létesített, tisztelegve ezzel a költőóriás emléke előtt – a hálás falu díszpolgárává választotta.

Dr. Borsos Zoltán szakmai munkáját az alaposság, a következetesség és igényesség jellemezte. Cselekedeteiben szilárd, partneri kapcsolataiban korrekt, vállalatához lojális, egyességéhez hű volt.

Az életmű második fejezete – a közéleti ember szerepvállalása – méltó a szakmában elért eredményeihez. Az erdészszakot plusz terhet jelentő tisztségek felvállalásával képviselte az OEE Helyi Csoportjában, szakosztályaiiban, választmányában, a Vas megyei MTESZ-ben, a MTA Veszprémi Bizottságában, a Szombathelyi Tudományos Társaságban és más társadalmi szervezetek szintjén. A célja mindig az volt, hogy az erdészszakma kereteit kitágítva, értékeinket mind szélesebb társadalmi közeg előtt ismertté kell tenni. Az erdész hagyományaink lelkes, igényes ápolója volt. Emlékezetes 2000. évben, a szombathelyi Millenniumi Díszszakestélyen történő elnöki szereplése. Az 1980. évi gödöllői Vándorgyűlésen egy ismert művész főerdőmesterré történő avatásának ceremóniáján – főszereplésével – felejtethetetlen bravúrt hajtott végre.

Az 1988-ban kiadott „Az erdőt szolgáljuk” c. könyve himnusz az erdészszakhoz. Az erdész megbecsülése, az erdészszak iránti tisztelet és mély alázat, az erdésznevezdek „nem középiskolások fokon” történő tanítása, az erdész alapértékeinek ébrentartása – mind-mind a szakmájában nagy felelősséget viselő kolléga hitvallásának része. Az iránta érzett kegyelet igazi kifejezése lenne, ha napjaink zűrzavarában elérne hozzánk figyelemzetése.

Dr. Borsos Zoltán mind belföldön, mind külföldön elismert volt szakterületén, népszerű volt szűkebb hazájában, tekintélyt szerzett az erdészszaknak. Munkáját – minden oldalról elismerve – kitüntetések sora kísérte. Többek között elsőként kapta meg a Kaán Károly-emlékérmet, oktató tevékenységéért a Nagyváthy János-díjat és a Pro Universitate Soproniensis kitüntetést, Vas megyei tevékenységéért Széchenyi István-ki-

tüntetést, a Gayer Gyula emléklapoktetet és a MTESZ-díjat.

Tisztelt Zoli Bátyám! Talán egyetemes velem, ha Arany János soraival búcsúzom el Tőled:

„...tölgyek alatt,
Valamerre jártam,
Szülőhonomat
– Csakis ott – találtam...”

Dr. Pethő József

Dr. h. c. dr. Kató Ferenc
(1931–2009)

2009. szeptember 6-án hosszantartó betegség után, életének 78. évében elhunyt Prof. Dr. Kató Ferenc, a göttingeni Georg-August Egyetem professzora, a Nyugat-magyarországi Egyetem tiszteletbeli dok-

tora, honoris causa cím birtokosa.

Erdőmérnöki tanulmányait Sopronban kezdte 1952-ben, oklevélét a göttingeni Georg-August Egyetem Erdészeti Karán szerezte meg 1959-ben. 1963-ban Hannoverben tett államvizsgát. A Szövetségi Biológiai Kutatóintézet Erdei Növények Betegségei részlegében tudományos munkatársként dolgozott 1963–1966 között. Promotio, Dr. forest címet szerzett a Göttingeni Egyetem Erdészeti Karán 1967-ben. A Göttingeni Egyetem Erdészeti Üzemgazdaságtani Tanszékén tudományos asszisztensként tevékenykedett 1964–1974 között. 1973-ban Erdészeti üzemgazdaságból habilitált. 1974-ben kinevezték akadémiai tanácsosnak, majd akadémiai főtanácsos lett a göttingeni Üzemgazdaságtani Tanszékén. 1976-ban címzetes egyetemi tanárrá, 1979-ben pedig rendes egyetemi tanárrá nevezték ki. Oktatási és kutatási tevékenységének súlypontját az erdőérték-számítás, a befektetés-számítás és az operációkutatás kérdésköréi képezték. Az Erdészeti és Faipari Egyemtől 1989-ben egyetemi tiszteletbeli doktori címet (honoris causa) kapott. Kató professzor úr hosszú időn keresztül szoros kapcsolatot ápol az Erdészeti és Faipari Egyetemmel. Mint az egyetemek közötti együttműködés szervezője, sok oktatónak segítette a göttingeni tanulmányait, tanfolyamait, tanulmányútjait. A kiutazási lehetőségek biztosítására aktívan szervezte a göttingeni kollégák magyarországi látogatását, sokan az Ő közreműködésével ismerték meg a magyar erdőgazdálkodást, a magyar erdészeket. A rendszerváltás időszakában tapasztalatait a magyarországi erdészeti ökonómia szolgálatába állította, az erdészeti szakirányítás számára hasznos tanácsokat adott, az útkeresésben az erdőgazdálkodási vezetés számára eligazítást nyújtott. Az erdőmérnöképzésben jelentős többletmunkát vállalva németországi oktatása mellett Sopronban is előadásokat tartott az Erdészeti Üzemgazdaságtan témakörében, amelyhez jegyzeteket állított össze 1991-ben. Különösen fontos volt az erdőérték-számítási kutatásainak ismeretése, amellyel új lendületet adott ezen diszciplína művelésének, például a csoportos gyéritések számítógépes szimulációs programjával. Az Üzemtan Tanszék tevé-

kenységét segítő, 1994-ben alakított Tudományos Tanács munkájában aktívan részt vett, németországi tapasztalatainak átadásával értékes segítséget nyújtott az alakuló Roth Gyula Erdészeti és Vadgazdálkodási Tudományok Doktori Iskola tanácsadó bizottsága számára. Baráti segítő tevékenysége eredményeként az Erdészeti Politikai és Ökonómiai Tanszéket már a 90-es években befogadták a német nyelvterületen működő erdészeti ökonomiával foglalkozó tanszékek és kutatóintézetek együttműködésébe, biztosította a magyar kollégák részvételét a „Forstökonomisches Kolloquium”-okon. Tudományos tevékenységét számos publikáció jelzi, az erdőérték számítás világszerte ismert kutatója és oktatója volt. Nyugodjék békében. Emlékét kegyelettel megőrizzük.

Stark Magdolna

Henye István (1921–2009)

2009. szeptember 26-án Kapuváron elhunyt egy kiemelkedő életművet maga után hagyó hansági erdész, Hénye István. 1921. augusztus 11-én született ötgyermekes, szegény családban. Az elemi iskola elvégzése

után, már 12 éves korától nehéz fizikai munkát vállalt az Esterházy-uradalom mezőgazdaságában. 1944-től részt vett a II. világháború erdélyi, magyarországi harcaiban és rövid hadifogság után 1945 júliusában leszerelt.

1947-ben az egykori Kapuvári Erdőgazdonságnál favágóként helyezkedett el. Felettese az erdő iránti ragaszkodását, szorgalmát és kiváló emberi tulajdonságait tapasztalva, lehetővé tették számára az Ásotthalmi Erdészeti Szakiskola kihelyezett levelező tanfolyamának elvégzését. 1954-ben „Vizgázott erdész” képesítést szerzett. Egész pályafutását a Hansági, majd Délhansági Erdészeti Süttőri-égeri kerületének vezetőjeként töltötte.

Szolgálatának első harmada az akkor még hiánytalanul meglévő hansági Égererdőhöz kötődött. Feletteseivel egyetértésben, elhivatottan kitartott a hagyományos, őshonos fafaj termesztése mellett, de a lápi eredetű termőhely visszafordíthatatlan átalakulása miatt a fáradozása kevés sikerrel járt. Ezért is vált lelkes támogatójává a munkahelyén kezdődő nyártermesztési programnak. Segítőkészségével, kezdeményező-kísérletező alkatával, a fegyelmezett munka megkövetelésével nagy érdemeket szerzett abban, hogy a fafajváltás sikerrel járt. A 600 hektáros kerülete átalakult magas fahozamot elérő, mintaszerűen kezelt nemes nyárássá.

Nagy érdeme, hogy családjával egész aktív pályafutása alatt kitartott az erdő mélyén lévő, gazdaságtörténeti értéket képviselő erdészházban és lelkiismeretesen gondozta annak páratlan szépségű természeti környezetét is.

1981-ben ment nyugdíjba, de még 8 éven keresztül segített a két kapuvári erdészeti feladatainak kivitelezésében. A kapuvári Szent Kereszt temetőben nyugszik.

Balsay Endre
erdőmérnök

Dr. Hajdú István (1931–2009)

Az 1949-ben Erdőmérnöki Karra iratkozott hallgatók létszáma megint fogyott eggyel; elhunyt dr. Hajdú István évfolyamtársunk.

1953-ban kapta meg erdőmérnöki oklevelét. Kezdetben

Esztergomban a Pilisi Állami Erdőgazdaságnál műszaki vezetőként dolgozott, innen vezetett útja az ERTI ugodi kísérleti telepére, ahol Dérföldi Antal osztályvezető irányításával elsősorban erdőhasználati kérdésekkel foglalkozott. Ezen belül is a tuskórobbantásos vágástakarítás volt vizsgálatainak tárgya. Eredményeit főként az erdei útépitésekben hasznosították.

Ugodról az akkori Veszprémi Erdőgazdasághoz települt át, fahasználati munkakörben dolgozott. Úrkúton erdészetvezető, majd az Észak-somogyi Erdőgazdaságnál a Szőlősgyőröki Erdészettel teljesített szolgálatot. Innen a középrigóci Erdészeti Szakmunkásképző Iskolához jutott, ahol szaktanárként oktatott. Pályája végén a Somogyi Állami Erdőrendezőség erdőfelügyelőjeként működött Barcs székhellyel.

Tevékenységén mindig elmélyült erdőszeretete, ezt korán elhunyt erdőmérnök édesapjától örökölte. Tanulmányaihoz Partos Gyula bácsi, egykori EKM igazgató nyújtott számára anonim módon anyagi segítséget.

Szakcikkei, erdészettörténeti írásai az Erdő és az Erdészeti Lapok hasábjain jelentek meg, minden mondata mély erdőszeretetről tett tanúbizonyságot.

Barcsra temették nagy részvétellel. Szakmánk kiválósága volt, az évfolyamtársak és az erdésztársadalom nevében fájdalommal búcsúzunk Tőle. Isten adjon neki békességes nyugalmat, emléket szívünkben őrizzük.

Dr. Szodfridt István

Lyubomir Dimitri (1934–2009)

Kató Ferencet búcsúztató soraimban (Erdészeti Lapok 2009. novemberi szám) még azt írhattam: „Lyubi egészségi állapotáról kedvező híreket hallani”. Tévedtem, sajnos nagyon nagyot. Írásom megjelenése előtt néhány nappal érkezett a telefonhívás Hann Mündenből: Lyubi is véglegesen felkelt a kártyaasztal mellől. S mi most búcsúzzunk egy sokvérű, ám ízig-vérig magyar érzelmű jó baráttól.

Érdekes és színes egyéniség volt. A Csepel-sziget déli csücskében fekvő Lórév községből származott. Anyja rác, apja bolgár volt, ő maga tehát duplán délszláv, ám szíve teljesen magyarra lett. Ennek tanújele volt az a segítőkészség, amivel több pályatársunk ösztöndíjas meghívását az NSZK-ba segítette, és ezzel támogatta a hazai erdőgazdálkodás fejlesztését.

Szülőfalujában is házat építtetett, és nyaranta több hétre hazaköltözött.

Szomorú esemény volt nekem, hogy kiutazásom másodnapján Lyubi első feleségé-

nek temetésére kellett sietnem. Sokan a magyar bujdosók közül sorakoztak a temetőben, és siratták el a kint szerzett, német származású asszonyt. Két kiskorú gyermeke miatt aztán az első második házasság következett. Sabine, az akkor kibontakozó Zöldek Pártjának lelkes híve volt, ő is szívesen látogatót a lórévi házba.

Lyubi a hesseni erdészeti kutatóintézetben az erdőművelés és erdővédelem osztályának vezetője volt. Kutatóként főleg a szűfélék feromonos elhárításának lehetőségeit vizsgálta. Azt próbálgatta, milyen dózissal, milyen elhelyezéssel lehet a legsikeresebben védekezni.

Ő volt, aki az európai erdőművelés egyik fellegrárába, a spessarti tölgyesbe is elkauzolt. Felejthetetlen élmény volt a kora őszi, verőfényes napon megcsodálni az egyenletes évgűrű-vastagodását, egyenes növéssű tölgyeket. Megértettem, miért váltak híressé nálunk is a sárvári Farkas-erdő tölgyei, hiszen a gazdálkodás mintáját láthattam.

Most a hazánkból messzire távozott pályatársaink száma csökkent megint. De Lyubi megmutatta, hogyan lehet ereiben idegen vérrrel, de jó magyar szívvel idegen földön is segíteni a hazát. Köszönjük példáját, fájdalommal búcsúzunk Tőled, nyugodjál békében!

Dr. Szodfridt István

Kabalyuk Mihály 1913–2009

S ha majd távol havasról vadízú szél suhog, Egyetlenegy fenyőfa rokon zúgásba fog. Felhő suhogva hajlik, ezernyi tű remeg – s egyetlenegy fenyőben felzúg az életed.

96 éves korában elhunyt az Egri Erdészeti legtapasztaltabb erdész-kollégája.

Miska bátyánk 1913. július 16-án látta meg a napvilágot Kőrösmezőn, valahonnan a cári Oroszország ukrán részéről

az élet által odasodort elruszinósodott családban.

A csodálatos környezet, az Apsinec vízfőzőn történő tutajozás, az ottani erdészeti tevékenység egy életre elkötelezte az erdő iránt.

A kőrösmezői elemi iskola elvégzése után jelentkezett az alsóvercei mezőgazdasági konviktusba, ahol olyan „mindenes havasi” gazdálkodást oktattak.

Végzés után a Rahói Erdőgazdaság Fekete Tisza nevű erdőgazdonságán gyakorolt, majd erdész.

Katonai szolgálatát a cseh, majd a Kárpát-alja visszacsatolása után magyar szolgálatban töltötte.

Sorsa gyökeres fordulatot akkor vesz, amikor leendő kerecsendi feleségének erdész öccsét erdészeti szolgálatra Kőrösmezőre küldik, ahol az őt meglátogató nővérrel az akkor még fiatal „Miska” találkozik és egymásba szeretnek.

1943-ban házasságot kötnek, és a fiatalok Kerecsendre költöznek, ahol az ifjú férj az Egri Érsekség berekerdei területében kezd meg nyugdíjazásáig tartó szolgálatát, 1945-től már az Egri Erdőgazdaság és jogutódjai állományában.

Munkáját mindig precízen végezte. Keze alatt működött a kerecsendi csemetekert is, mely sok nyár-szaporítóanyagot adott az országfasításnak.

Kedvelte a jó társaságot, különösen a szakmabelieket és a vadászokat.

1993-ban vadászati tevékenységét Nimród vadászéremmel ismerték el.

Emberségből pedig leginkább 1945-ben vizsgázott, amikor az Egri Orosz Parancsnokságon tolmácsként több honfitársunkat mentette meg a „málenkij robottól”.

Nyugdíjazása után is sokáig aktív életet élt, művelte hatalmas kertjét, fogadta a barátokat.

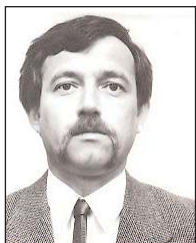
Az idő azonban lassan felemészttette, és 2009. szeptember 5-én visszaadta lelkét Teremtőjének.

Temetése szeptember 10-én görögkeleti szertartás szerint történt az Egri Ráctemplomban, koporsóját a ravataltól erdészek vittek a templomfal melletti sírjái.

A falon elhelyezett emléktábláról letekint rá Ukrainev Ignatyevics Jemeljan követ, akit I. Péter cár küldött II. Rákóczi Ferenc fedelmünkhöz.

Miska Bátyánk nyugodj békében!

Sántha Mihály Árpád (1955–2009)

2009. október 8-án Győrben 54 éves korában türelemmel viselt gyógyíthatatlan betegségben elhunyt Sántha Mihály erdőmérnök, aki tíz évig volt munkatársunk a Kisalföldi Erdőgazdaságnál.

Győr-Ménfőcsanakon született, általános iskolát itt végezte, gyermekként is aktív részese volt a városrész közösségi és hitéletének.

Ezt követően Győr egyik legnevesebb gimnáziumában, a Révaiban érettségizett, majd felvételt nyert Sopronba az Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki karára, ahol a kötelező katonai szolgálatot követően - 1974-ben kezdte meg tanulmányait. Évfolyamtársai közül kitűnt jó szervezőképességével, lényeglátásával, gyors problémakezelő-képességével. Ennek köszönhetően egyetem évei alatt két évfolyamtársával együtt a balek-, és valétabálók lelkes, megbízható és hozzáértő szervezője volt.

A diploma megszerzését követően a Lajta-hansági Állami Gazdaságnál Mosonmagyaróváron helyezkedett el. Erdészeti ágazatvezető-helyettesként 1979-től 1984-ig dolgozott itt, munkatársai korrekt, jó szakembernek tartották.

1984-ben lehetősége volt szülőhelyére, Győrbe visszatérni, a Kisalföldi Erdő- és Fafeldolgozó Gazdasághoz. Kezdetben munkaügyi előadóként a normázás, teljesítmény- és munkaügyi ellenőrzés nem népszerű feladatát végezte nagy következetességgel,

majd munkaügyi vezetővé lépett elő. Ekkor már a 90-es években jártunk, a humánpolitikai előadói munkakört is ellátta. Ekképpen a részvénytársasággá alakulással kapcsolatos létszámleépítések munkaügyi vonatkozásait neki kellett elkészítenie, majd 1993 októberében az ő munkaköre is megszűnt.

Másfél évig munkanélküli volt, majd 1995-97-ig a győri hajléktalanokat segítő szolgálat munkatársa lett. Ezt követően másfél évig a Győri Munkavédelmi- és Munkaügyi Felügyelőségen dolgozott ellen-örként. 1999-től ismét a hajléktalan ellátásban dolgozott munkatársként egészen 2002 októberéig, amikor is gyógyíthatatlan betegsége miatt rokkantosították.

A reménytelen kezdeteket és sikeres éveket követően nehéz időszakok következtek életében, ahol nem mindig talált segítőtársra. Édesanyja és második felesége mindvégig kitartott mellette, amíg a Mindenható magához nem szőlitotta.

Hamvait a Győr-csanakfalvi temetőben rokonai, tisztelői, évfolyamtársai, munkatársai kíséretében római katolikus egyházi szertartás szerint, a boldog feltámadás reményében helyezték örök nyugalomra.

Körödi Sándor
erdőmérnök, Győr

Tóth Miklós (1937–2009)

Tóth Miklós soproni erdésztechnikumi tanuló 1953 nyarán Szálkán jegyezte el magát a szakmával, mint gyakornok. Azóta, 50 évig a magyar államerdészetnek szolgált. Volt beosztott, kerületvezető er-

dész, szakelőadó, üzemtervező, fejlesztő, számítóközpont vezető, ÁSz osztályvezető. Társadalmi szervezetekben lelkesedett, mint OEE helyi csoport titkár, részt vett az egyesületi alapszabály szerkesztésében, etikai kódexet állított össze, évekig tagja volt az Erdészeti Lapok szerkesztőbizottságának. Munkatársai szakszervezeti elnöknek, majd titkárnak választották. Három fiúgyermeket nevelt fel. Lelkesen szervezte munkatársai sport- és szabadidős életét. Rendszeresen teniszezett, hegedült, kórusban énekelt, és még a vitorlázó-repülés elsajátítására is talált időt.

Döntő szerepe volt a számítástechnika erdészeti bevezetésében, 1964-től ez állt munkája előterében. Vezetője volt a Csalogány utcai erdészeti számítóközpontnak. Egyik kulcsembere volt abban a dr. Király László által vezetett fejlesztésben, ami a magyar erdőrendezést talán a világ legjobbjává tette az 1970-2004. évekre. Ő tervezte az erdőleírási és más felvételi lapokat, az üzemtervek nyomtatott formuláit, s készítette el az első számítógépes adatfeldolgozó programokat.

Pályafutása során végig tanult és tanított. Ösztöndíjas volt a michigani műegyetemen. Sopronban a gazdasági szakmérnök-képzésben statisztikából és az erdőrendezés tanban tartott előadásokat. Okleveles rendszerszervező képesítést is szerzett. Szakirodalmunk-

hoz tucatnyi cikkel, szakoktatásunkhoz jegyzetek társszerzőjeként járult hozzá. Tízezer oldalnyi szakszöveget, tanulmányokat, könyveket, jelentéseket fordított magyarra, illetve angolra. Munkájával nem volt mindig elégedett. Erősen restelkedett amiatt, hogy pályája végén anyagi megfontolásokból részt vett különféle nemzetközi, de Magyarországra terhelte nemzetközi pénzekből finanszírozott nagy általánosságok összeállításában és – bár csak tolmácsként – az államerdészetbe integrált fűrészüzemek elidegenítéséhez is kényszerűen asszisztált. Szomorú szívvel látta, hogy (szavaival élve) „a természetvédők erőteljes térfoglalása, a szakmai felügyelet hiánya, az iparszerű vadásztatás és az anyagi mohóság nyomán” a szakszerű, becsületes erdőkezelés fokozatosan háttérbe szorult.

Bejárta és ismerte az országot, annak szinte minden községét. A rá oly jellemző megismerési vágygal bővítette széles körű ismeretét a vidék történelmi és kulturális érdekességeiről, értékeiről.

Az 1960-as év bakonyi kullancsai akkor fertőzték meg a borelliákkal, amikor a Lyme-kórt még nem azonosították. Azóta küzdött a betegséggel és annak kísérő bajjaival. Tette ezt irigylésre méltó erővel, vidámsággal és könnyedséggel, akkor is, amikor nyugdíjasként az erdőrendezés terepi munkáit segítette a váci, az egri és a miskolci irodák területén, és még akkor is, amikor már helyhez kötötten, az informatika vívmányai-
val élve – bölcs, világos gondolatait írásban megfogalmazva – tartotta a kapcsolatot a szakmával, az erdőrendezéssel.

Tiszteletre méltó, keserűen vidám (ön)íroniáján mindig átsejtett az élet, a szakma és az ember szeretete. Csillogó elméjű, szípkázó társasági lény, alkotó készsége szakmai felkészültséggel, alapossággal és elhivatottsággal párosult.

Élete, gondolatai, munkássága maradó nyomot hagy az erdészeti szakma történetében, és mindannyiunk lelkében.

Volt munkatársai, hites felesége, gyermekei és öt unokája gyászolja.

Új belépők

Egyéni tag: Bán Imre András erdőmérnök; **Szombathelyi Helyi Csoport:** Illés Lajos egyéb felsőfok, Király József egyéb középfok, Pécsi Sándor erdőmérnök; **Bp. HM:** Karl Mihály erdőmérnök; **Sopron Hallgatói Csoport:** Gátas Pál egyetemi hallgató, Deák Gergő egyetemi hallgató, Osgyáni Anett egyetemi hallgató; **Zalaegerszegi Helyi Csoport:** Jakócs György egyéb középfok, Lázár Attila erdőésztechnikus; **Veszprém FVM Helyi Csoport:** Berecz Gábor erdőmérnök; **Baranya megyei Helyi Csoport:** Lázár Andrea egyéb felsőfok; **Szolnoki Helyi Csoport:** Dobos Attila erdőésztechnikus

A fátlan Alföld egy szegény kis falujában, Mezősason született.

Az Országos Erdészeti Egyesületnek egyetemista korá óta volt tagja, leghosszabb időn keresztül a Feltárási szakosztály munkájában vett részt, még nyugdíjas korában is. A szakosztály tagjait több alkalommal fogadta a somogyi erdőkben és bemutatta az itt folyó kiváló szakmai munkát.

Detrich Miklós

A black and white portrait of a middle-aged man with dark hair, a mustache, and thick-rimmed glasses. He is wearing a dark suit jacket, a white shirt, and a diagonally striped tie. The background is a light, mottled grey.

37